

HALFWEG HUIS.

Nu is de zomer in het land,
Met nieuwe, frissche kleuren;
Nu strooit hij uit zijn milde hand,
Een bloemenschat vol geuren!
De zon spreidt alom gouden glans,
De vlinders houden bruiloftsdans
Bij 't lied der vogelkoren,
Die feestmuziek doen hooren.

En midden in die zomerpracht
Der heerlijk bloeiende aarde
Staat Maaïke, met haar groene vracht,
Als in een toovergaarde.
Beladen keert zij weer van 't veld,
Waar zij reeds vroeg is heen gesneld
Om kruiden saam te lezen,
Die ziekte en kwaal genezen.

Vlug stapt zij voorwaarts, ook al brandt
De gloed der zonnestralen:
Men zal haar voor zoo'n volle mand
Een aardig loon betalen!
Maar... halfweg huis, bij 't oude hek,
Krijgt Maaïke een onweestaambren trek
Om hier naar hartelusten
Een poosje uit te rusten.

Zie, hoe ze u vreedzaam tegenlacht,
Als wil ze úw glimlach wekken!
Blijmoedig gaart zij nieuwe kracht
Om verder voort te trekken. —
Zóó zij haar gansche levenslot:
Steeds rijk aan rust en vrede in God!
En vinde ze in 't gelooven
Een eeuwig huis hierboven!
Juni '94. H. J. HANA.

THUISKOMST.

EEN LEVENSBEELD.

Het was avond: het dagwerk was afge-
loopen, en de kinderen, die met hun school-
taak gereed waren, speelden in kleine groepjes
op straat. Uit de machinefabriek in de voor-
stad weerklonk een langgerekt gefluit. De
werklieden verlieten met hunne blikken
koffiekannen of steenen kruikjes in de hand
het fabriekspein. De gezichten en de klee-
deren dezer mannen waren heel en al zwart
van roet en vet; vermoeid en met loome
schreden, maar toch tevreden, keerden zij
na het trouw volbrachte dagwerk huiswaarts.
Tegelijkertijd stapte op dienzelfden weg
een eenzaam wandelaar in de richting der
stad voort. Drie jaar lang was hij verre van
zijn geboortestad geweest, en had hij al de
zijnen daar achtergelaten, — en toch viel
er thans geen trek van blijdschap op zijn
bleek gelaat te bespeuren; zijn tred werd

integendeel steeds langzamer, en hij wendde
zijn gelaat van de hem voorbijlopende fa-
brieksarbeiders af, als vreesde hij door hen
herkend te worden. Maar een der werklieden
stootte zijn buurman aan, en fluisterde hem
tamelijk verstaanbaar toe: »Is dat Willem
Volgers niet, die uit de gevangenis terug-
komt?»

Volgers hoorde die vraag heel goed, zag
de wantrouwende blikken, en vol smart en
schaamte kleemde hij zijne tanden op elkaar.
Haastiger zette hij zijn weg voort, en weldra
sloeg hij den hoek eener zijstraat om.

»Waarom ben ik teruggekomen?» Er ont-
snapte een pijnlijk kreunende zucht aan 's
mans borst. Wat wilde hij eigenlijk doen in
zijn vaderland en zijn geboorteplaats, waar
hij niemand vrijmoedig in de oogen durfde
zien? Van de Afrikaansche diamantvelden

in Transvaal had een vriend hem geschreven: »Kom hier bij mij! Als gij geluk hebt, kunt gij een rijk man worden; hier geniet gij de onbeperktste vrijheid, en vraagt niemand naar uw verleden.» Bij den brief was het reisgeld ingesloten, en Volgers zelf was ook niet geheel onbemiddeld. Hij had door hard en voortdurend werken in de gevangenis een aardig duitje verdiend, en dat geld was hem bij zijn ontslag uitbetaald geworden. Maar vóór en aler hij als landverhuizer wegging, gevoelde hij zich nog weer eens met onweerstaanbaren drang tot zijne oude woonplaats aangetrokken. Hij kon het nieuwe leven niet beginnen, zonder zijn vader en moeder om vergiffenis gevraagd te hebben. Als hij die had afgesmeekt en verkregen, wilde hij weg, weg voor altijd, — om nooit of nimmer terug te komen!

Willem Volgers was de zoon en éénige erfgenaam van den welgestelden eigenaar eener groote boerderij, even buiten de stad. Reeds sedert jaren had het hoofdtoezicht over de goedbestuurde zaak op zijne schouders gerust; hij was jong en gezond, het werken vond hij een genot, en er ontbrak nu niets anders meer aan zijn geluk dan eene levensgezellin. De dochter van den molenaar, de vroolijke, donkerrooige Liesbet, wilde hij dolgraag tot zijne huisvrouw maken, wanneer zijn sukkelende vader op zichzelf zou zijn gaan wonen en aan hem het beheer der boerderij zou hebben overgedragen. En hij wist wel: Liesbet zou in huis en hof geducht de handen uit de mouwen steken en hard meêwerken, en in schuur en stal terdege alles in orde houden, ofschoon zij op school een mondjevol Fransch en bovendien thuis ook piano spelen geleerd had. Maar vader Volgers wilde van dit huwelijk volstrekt niet hooren. De financieele toestand van den molenaar De Blank was niet van de beste, en hij had maar weinig vrienden, die hem uit den nood wilden helpen.

»Tegen het meisje zelf heb ik niets in te brengen,» sprak de oude man; »maar toch zou ik liever hebben, dat gij ergens anders aankloptet.»

Willem zweeg nu voorloopig over zijne wenschen, maar bleef toch hopen, mettertijd

zijns vaders toestemming wel te zullen verkrijgen. En zoo wachtte hij dan geduldig en blijmoedig, totdat . . . de misdaad plaats had, die het geluk en de eer van twee familiën te gronde richtte.

In den avond van den verjaardag der koningin, toen men buiten de stad een volksfeest vierde, stond de molen van De Blank plotseling in lichtlaaie vlam. — Willem Volgers had het feest alleen verlaten, om thuis te gaan zien of alles wel in orde was, want de knechts en de meiden hadden een vrijen dag, en groot en klein, oud en jong was nog buiten gebleven, om het vuurwerk, waarmede de feestviering besloten zou worden, te zien afsteken. Willem liep in zijn eentje op het smalle, kronkelende pad, dat zich langs den molen uitstreckte, en waarop nu links en rechts geen sterveling te zien was. Plotseling bleef hij verschrikt staan. . . Schemerde er daar in de hoogte niet een licht achter de kleine raampjes? . . . De knechts hadden toch vandaag vrijaf, en de molenaar zelf had hem nog geen uur geleden gezegd, dat hij het terrein niet vóór den afloop der feestviering zou verlaten! Haastig snelde Willem op den molen toe, en — zag nu, hoe de deur aan den binnenkant behoedzaam opengedaan werd en de molenaar, voorzichtig aan alle kanten om zich heen ziende, naar buiten kwam. »De Blank!» riep de jonge Volgers, »er is brand in den molen!» De molenaar staarde hem zwijgend aan. En toen hij eindelijk eenige verwarde en onsamenhangende woorden uitstiet, wist Willem stellig en zeker, zonder een oogenblik te twifelen, wie den molen in brand had gestoken. Hij liet zoo spoedig mogelijk hulp aanrukken, maar — zij kwam te laat!

Toen de molen afgebrand was, en de jonge Volgers 's nachts tegelijk met De Blank de plaats des onheils verliet, kon hij zich niet weerhouden, zijne kwade vermoedens onomwonden uit te spreken, en zich zelfs het woord »brandstichter!» te laten ontvallen.

»Ga mij dan maar dadelijk bij de politie aangeven!» snauwde de molenaar hem toe.

Willem had blijkbaar een hevigen innerlijken tweestrijd te doorworstelen. Kon en mocht hij den vader van het meisje, dat hij zóó

liefhad, van zulk een zware misdaad aanklagen?

»Willem,» ging de molenaar voort, toen hij zag hoe de jonkman zijne zelfbeheersching verloor, »mij dunkt, er zal wel met u te praten vallen! Niet waar, wij hebben immers van middag in het plantsoen met elkaar staan spreken?»

»Ja,» antwoordde Willem.

»En later zijn wij samen naar huis gegaan, en hebben wij gezien dat er brand in den molen was, — is 't niet zoo?»

»Wat?!» schreeuwde Willem, »zoudt ge mij tot een meenedige willen maken?»

»Wie haalt er nu maar dadelijk zulke leelijke woorden bij! Gij behoeft enkel maar zoo hier en daar bij onze kennissen te zeggen, dat het zoo gebeurd is. Overigens, de molen was oud en slecht, daar is dus weinig aan verbeurd; en voor de assurantie-maatschappij hindert het óók niet, als zij mij die lorrige paar duizend gulden uitbetaalt!»

Willem wendde zich met een minachtenden blik van hem af en ging naar huis. Hij dacht er in de verste verte niet aan, ter wille van den molenaar zulk een groot kwaad te doen; maar telkens als hij Liesbet terugzag, haar bleek gelaat en hare roodgeweende oogen, — dan was het »een harde dobber» voor hem!

Toen hij haar weder eens zoo zielsbedroefd voor het venster zag zitten, kon hij zich niet langer bedwingen en liep hij naar binnen. »Liesbet,» sprak hij, terwijl hij de handen van het bevende meisje in de zijne vatte, »waarom schreit gij toch zoo voortdurend? De molen zal wel weder opgebouwd worden, — mooier en beter dan hij ooit geweest is! De zorgen zullen ophouden, en alles kan nog weer goed worden.»

»Neen! — neen!» riep zij snikkend en als in doodsangst, »het kan en zal nooit weer goed worden! Och, Willem — mijn vader — mijne vreeselijke verdenking — zeg mij, dat het niet waar is, dat het niet waar kan zijn!»

»Neen, Liesbet, het kan niet waar zijn, want — — ik — heb tegelijk met uwen vader het feestterrein verlaten, — en — wij ontdekten beiden tegelijkertijd het licht in den molen.»

Een vreugdekreet, nog aangrijpender dan zooeven haar snikken, klonk den jonkman in de ooren. »O Heer! ik dank U!» stamelde zij eindelijk; »o ja, nu zult Gij alles, alles weder goed maken!»

Dat was Willems eerste stap op den weg der misdaad. Hij zag den afgrond voor zich; hij zeide met volle bewustheid tot zich zelve: »Nu gaat het in de diepte!» en toch had hij de kracht niet om terug te keeren. —

De molenaar was van brandstichting beschuldigd, en Willem Volgers werd gedagvaard om datgene, wat hij tot vrijpleiting van den aangeklaagde had medegedeeld, voor de rechtbank te beëdigen. Nu eerst begon de zwaarste, de vreeselijkste worsteling voor den dusver onbesproken jonkman. Dag en nacht hamerde en priemde en brandde het in zijn binnenste. »Doe het niet! doe het niet!» riep de stem der conscientie; »hoe kan er uit een meened een nieuw geluk ontluiken?» — »Doe het maar! doe het maar!» riep een andere stem; »wat men ter wille van zulk eene allesoverweldigende liefde doet, kan zulk een zware misdaad niet zijn!» En de zonde behaalde de overwinning. —

Maar toen geen macht ter wereld de booze daad meer ongedaan kon maken, — toen eerst bereikten de folterende knagingen van het naberoew hun hoogste toppunt. Veel vreeselijker dan de straffen der aardsche gerechtigheid, lieten zij den misdadiger dag en nacht geen rust meer.

Intusschen kwam de schuld toch aan het licht. De molenaar, met onloochenbare bewijzen overtuigd van brandstichting, maakte in de gevangenis met eigen hand een einde aan zijn misdadig leven. En Willem Volgers werd wegens het afleggen van een valschen eed tot drie jaar tuchthuisstraf veroordeeld. —

Nu lagen die jaren achter hem. Maar zulk een schande werpt haar schaduw over heel het verdere leven. —

»Gij moogt nooit weder een voet over den drempel van uws vaders huis zetten! Ik heb geen zoon meer!» Dat waren de laatste woorden, die Willem uit zijns vaders mond vernomen had. En nu wilde hij toch nog éénmaal aan de voor hem gesloten deur

aankloppen. Ach! hij durfde niet hopen, ontvangen te worden als die andere verloren zoon, bij wiens thuiskomst men een vroolijk feest vierde, — in donker wilde hij komen, en in donker weer weggaan. Reeds een week lang was hij vrij, maar nog altijd had hij gearzeld om den weg naar huis in te slaan; en thans was hij aan het voorlaatste station uit den spoortrein gestapt en te voet verder gegaan.

Het binnenpad, waarover hij nu langzaam voortliep, strekte zich langs den grooten tuin zijns vaders uit. — Herinneringen uit zijne gelukkige kinderjaren, toen hij, nog niet met zulk een zware schuld bezoedeld, aan het vader- en moederhart zijn »tehuis» had, verwekken eene diepe ontroering in zijne door nachtelijke duisternis omhulde ziel. — De deur van het hek staat open. Als een dief sluipt hij den tuin binnen, waar hij met ieder plekje en hoekje van ouds bekend is. Maar ontsteld dwalen zijne blikken rond . . . Hij ziet geen groentenbed, geene bloemen, — onbebouwd en onverzorgd ligt daar de anders zoo heerlijk groenende en bloeiende tuin. — Met een bedrukt hart stapt hij verder voort . . . allerwegen heerscht een doodsche stilte. Zijne angstig rondziende oogen zoeken het huis. Het begint den ongelukkige te schemeren — een duizeling overvalt hem, — want, hoe vreeselijk! op de plek waar het eenmaal gestaan heeft, liggen nu slechts puin en steenen! Het vriendelijke huis van vroeger, met de zwaluwnesten onder de dakgoten, zijn dierbaar ouderlijk huis, het is weg, verdwenen!

Zoo was de grond dus toch verkocht! Straten en huizen der »nieuwe wijken» zouden er in plaats van de mooie, bloeiende boerderij verrijzen. Willem had er zich eigenlijk niet zoo over behoeven te verwonderen, want reeds dikwijls waren vroeger zijn vader aanbiedingen gedaan om zijn »gedoe» als bouwterrein te verkoopen, maar hij had al die voorstellen steeds van de hand gewezen. »Wat ik van mijn vader geërfd heb, wil ik op mijn beurt weer aan mijn zoon nalaten,» was zijn antwoord; »wij oudjes zijn hier gelukkig geweest, — hij zal het er óók wezen!» Zijn zoon! . . . Ach, hij had nu geen

zoon meer, — nu kon het huis dus ook wel onder den hamer des sloopers vallen! —

Willem drukte de hand op het hart. »Maar waar zijn mijne ouders gebleven? Waar moet ik hen zoeken?» Hij ging verder door den verwilderden en eenzamen tuin, en daarna weder den straatweg op; hij zag bekende gezichten, maar durfde het toch niet te wagen, iemand aan te spreken. Hier dicht in de buurt woonde een schoenmaker, die door Willems ouders in vroeger jaren eens uit den nood geholpen was, — naar dien wilde hij toe gaan; misschien kon die hem een nachtverblijf en in ieder geval eenige inlichting geven.

Met een kloppend hart liep Willem langs den straatweg voort; in angstige spanning snelden zijne oogen als 't ware vooruit, om het houten uithangbord van den schoenmaker te ontdekken. Ja werkelijk, daar was het nog! Haastig trad Willem het kleine huisje binnen en klopte hij aan de kamerdeur. Ook daarbinnen in het kamertje was alles veranderd: het was een vriendelijk en gezellig nestje geworden; de schoenmaker was met een fatsoenlijk meisje getrouwd, en door vlijt en eerlijkheid was hij vooruit gekomen.

Juist kwam hij thuis — met het lederen schootsvel voor, het roodachtige haar uit het eerlijke, eenigszins bleeke gelaat naar achteren gestreken.

»Willem Volgers!» riep hij uit. »Hoe heerlijk, dat gij teruggekomen zijt! O, wat zal zij blijde zijn! Wilt gij dadelijk naar haar toe?»

Willem streek eens met de hand over de oogen.

»Hebt ge mijn brief dan niet ontvangen? Ik heb u toch een week geleden geschreven! Wij wisten, dat gij omstreeks dezen tijd vrij moest komen, en toen — — toen dachten wij, dat gij nog juist bijtijds hier zoudt kunnen zijn.»

»Ik was ook vrij — — maar ik ben weggegaan — ik kon er niet toe besluiten, herwaarts terug te keeren. — Baas! zeg het mij toch: waar zijn mijne ouders?» vroeg Willem.

»Ga even zitten, Willem,» sprak de schoenmaker; »gij moet bedaard blijven. — Uw

vader — het was Gods wil zoo — gisteren hebben wij hem begraven.” •

Als verpletterd staarde Willem den spreker aan. Eindelijk liet hij zich op een stoel neervallen en bedekte hij zijn gelaat met beide handen. Het was stil, doodstil in de kamer. Eindelijk vroeg hij: »Waar — is mijne moeder?»

»Hier bij ons, Willem! boven in het voorkamertje.” Willem wilde dadelijk naar haar toe, maar de baas hield hem nog even terug. »Ik heb u nog meer te zeggen,” begon hij aarzelend. En nu vertelde hij, hoe het verdriet over den verloren zoon, en de schande, door dezen over zijn hoofd gebracht, den ouden Volgers onherstelbaar geknakt hadden. Hij werd menschenschuw en verbitterd, en wees allen troost van de hand. In zijn werk had hij tegenzin gekregen: hij bemoeide zich met niets meer, zoodat de boerderij achteruitging. Voor een appel en een ei verkocht hij spoedig zijn grond. Daarna viel hij in handen van een sluwen bedrieger, door wien hij zijn gansche vermogen verloor, sprak zelfs nog borg voor hem op gezegelde en geteekende stukken, — en toen de bedrieger zich op zekeren dag heimelijk uit de voeten maakte, was de oude Volgers zóó straatarm, dat hij niet veel anders meer had overgehouden dan het bed, waarop hij zijn moede hoofd nederlegde om te sterven. — »Het kleine bovenkamertje hier bij mij heb ik voor uwe arme ouders ingeruimd,” dus besloot de schoenmaker zijn eenvoudig verhaal: »gaarne zou ik hun wat beters hebben gegeven, — want zij hebben het wél aan mij verdiend, — en wij hebben allen aan het sterfbed uws vaders gestaan: hij is zalig afgestorven, verzoend met God en de menschen. Thans hebt gij niemand anders dan uwe moeder meer, en die moet gij nu in hare bittere droefheid troosten. Willen wij haar eens gaan opzoeken?»

Maar Willem vatte de hand niet, die hem werd aangeboden. »Ik — moet ik haar tot troost zijn? O, waarom ben ik teruggekomen? Als ze mij ziet, zal hare ellende nog slechts te grooter worden! Neen, laat mij weer weggaan! Mijn vader heb ik ten grave doen dalen, en mijne moeder in jammer en

ellende gebracht! Hoe kan ik met zóóveel verdriet in mijn hart blijven voortleven?»

»Stil!” sprak de schoenmaker, terwijl hij waarschuwend en bemoedigend zijn rechterhand op den schouder van den jonkman legde. »Ter wille van uwe arme moeder moet gij thans bedaard zijn. Kom mede! — ik zal haar gaan zeggen, dat gij hier zijt.”

Hij ging naar boven. Willem volgde hem, bevend over al zijne leden. Maar nauwelijks stond hij boven in het kleine portaal, waar hij zich sidderend aan de houten trapleuning vasthield, toen de deur zachtkens kraakte. Er viel een lichtstraal in de duisternis, er weerklonk een zachte, met moeite onderdrukte vreugdekreet, — moeder en zoon lagen in elkanders armen; en nu duurde het niet lang meer, of Willem beleed onder een vloed van heete tranen al zijne zware zonden. »Och, moeder! moeder!” riep hij smeekend, »stoot mij niet weder van u af!”

»Stil, Willem! spreek niet meer over hetgeen er achter ons ligt. Gij hebt zwaar misdreven, en de Heer onze God heeft u zwaar gestraft!”

»Neen, neen, moeder! niet zwaar genoeg — maar wat hebt gij om mijnentwil geleden! Mijne arme ouders! En mijn vader is heengegaan zonder mij vergiffenis te schenken!”

»O neen, zeker niet, Willem! Op zijn sterfbed heeft hij mij opgedragen: »Als Willem terugkomt, zeg hem dan, dat ik hem alles vergeef! En hij moet dagelijks den Heer bidden, dat Hij hem weder in genade aanneemt en hem de kracht schenke, om nog weer eens een fatsoenlijk man te worden. Rustig en stil moet hij zijn levenspad bewandelen: en als hij voortaan *in 's Heeren wegen* wandelt, zal hij ten laatste ook de achting der menschen herwinnen!”

Bij deze woorden zijner moeder klarede Willems gezicht hoe langer hoe meer op. »Dus heeft vader mij dan toch vergiffenis geschonken! Is het inderdaad mogelijk?» riep hij met onbeschrijflijke blijdschap uit. En nogmaals moest zijne moeder hem de afscheidswaarden zijns vaders overbrengen. Maar plotseling kromp hij ineem en kleurde een donkere blos zijn gelaat hoogrood. »Waar

denkt ge over, Willem?" vroeg zijne moeder verschrikt. En nu deelde hij haar al zijne plannen betreffende landverhuizing naar de Transvaal mede. Maar terwijl zij haren zoon hartstochtelijk met beide armen omhelsde, smeekte zij hem schreiend, dat hij haar nu toch niet weder zou verlaten.

»Kan ik dan hier blijven,» hernam hij, — »hier, waar iedereen weet, dat ik een ont-slagen tuchthuisboef ben?"

»Stil, mijn jongen! denk aan vaders laatste woorden! Wij hebben hier familie en vrienden; er zal hier of daar wel de een of andere werkkring voor u te vinden zijn; iedereen weet, dat gij flink en bekwaam zijt en twee rechterhanden aan het lijf hebt — —"

»Neen, neen, moeder! ik weet dat onze geheele familie mij minachtend den rug zal toekeeren! O, wat moet ik beginnen?"

Plotseling werd er aan de deur geklopt en trad er een meisje binnen.

»Goeden avond, moeder Volgers!" sprak zij op vriendelijken toon; maar tegelijkertijd vlogen hare blikken reeds naar den welbekenden bezoeker en tintte een licht bloesje haar bekoorlijk gelaat.

»Goeden avond, Willem!" zeide zij nu, hem de hand reikend; »'t is goed, dat gij teruggekomen zijt!"

»Liesbet!" . . . Hij begon weer te beven en wankelde. »Liesbet, welk een treurig weerzien!"

»Ja, Willem, wij hebben een droevigen tijd doorgebracht, — maar nu zal alles weer beter worden!"

»Beter?" Hij wendde zich af, en staarde in de toenemende duisternis naar buiten.

»Ja, zij heeft altijd goeden moed,» zeide de oude vrouw. »Hoeveel troost heeft zij mij reeds verschaft!"

»Hebt gij het niet al te slecht gehad?" vroeg hij schroomvallig en weifelend aan het meisje; »wie heeft zich uw lot aange-trokken? Gij waart destijds zoo aan uzelve overgelaten!"

»De Heer onze God heeft mij altijd behoed en gesteund, Willem! Geheel verlaten was ik nooit. En thans ben ik reeds sedert bijna twee jaar in dienst bij goede menschen in de stad. Ik behoef er niet erg hard te wer-

ken. Velen gaven mij indertijd den raad dat ik juffrouw van gezelschap of kinder-juffrouw moest zien te worden, want ik had toch op zoo'n goede school gegaan en het een en ander geleerd. Maar de geleerdheid zat er bij mij zoo heel diep niet in, en het werken voor het huishouden had ik tijdens het leven mijner lieve moeder grondig van haar geleerd, daar had ik wel verstand van. En dus nam ik den eersten dienst, die mij aangeboden werd, ook aan. — Maar nu moet ik weer weg. Dag, vrouw Volgers! Gij zijt nu niet meer alleen! Hoe gelukkig zijt gij toch, Willem, — gij hebt eene moeder, voor wie gij kunt zorgen!"

»O moeder,» zeide Willem, toen zij weg was, »waarom heb ik mijn geluk verschopt? Hoe geheel anders had alles nu kunnen zijn!"

Hij ging weder voor het kleine raampje staan, waar hij peinzend in de duisternis naar buiten tuurde. Eindelijk zette hij zich weder naast de oude vrouw neder, en zeide hij zacht, maar ernstig: »Moeder, morgen zal ik het geld aan mijn vriend terugsturen. — Hier wil ik blijven. Ik heb een klein sommetje bespaard; daarvoor zullen we een kleine kamer huren, met een slaapkamertje en een keuken er bij. En dan — — Moeder, ik heb van avond de werkluif gezien, terwijl zij uit de fabriek naar huis gingen. Honderden waren er; en daar zal dus misschien nog wel iemand geplaatst kunnen worden, die een paar stevige armen heeft en een goeden wil er bij. Die allen moeten vrouw en kinderen den kost geven, — ik zal toch wel genoeg kunnen verdienen om mijne oude moeder tegen nood en ellende te beveiligen! En — ik zal er mij niet al te zeer aan ergeren, wanneer iemand mij scheel aanziet of mij tracht te ontwijken, — allen moeten ze aan mij kunnen zien, dat iemand, die kwaad heeft gedaan, door Gods genade ook wel weer op den rechten weg kan komen!"

»Mijn zoon,» fluisterde zijne moeder zacht, »de Heer geve zijn zegen op uw besluit! En wanneer gij 's avonds vermoeid thuis-komt, zult gij 't kunnen bemerken, dat gij weder een »stehuis" hebt!"

H. J. H.